

Tal dia
com
avui fa...

1
any

'Brexit'

May creu que el suport dels parlamentaris rebels per forçar una moció de confiança contra ella serà insuficient per resoldre el conflicte del *Brexit*.

10
anys

Guantánamo

Barack Obama admet que no podrà tancar Guantánamo al gener. El president dels EUA evita marcar una nova data per al tancament.

20
anys

El paper de Duran

Jordi Pujol sondeja la disponibilitat de Josep Antoni Duran i Lleida per ocupar una conselleria de Relacions Institucionals.

Full de ruta

Miquel Riera

Poder trampós i intolerant

Amb comptagotes van sortir de la presó els joves empresonats durant la intensa setmana de protestes que hi va haver just després de fer-se pública la infame sentència del judici de l'1-O. Entre tres i quatre setmanes a la presó per a uns joves la majoria dels quals, en altres condicions i atenent als càrrecs dels quals són acusats, no hi haurien passat ni un minut. Els diferents jutges que van aplicar aquesta política extrema al·legaven possibilitat de reincidència per enviar els joves als centres penitenciaris de manera preventiva, una pena duríssima que només es pot entendre en el context de repressió policial i judicial en què l'Estat espanyol està immers des de fa dos anys. Ara, fins i tot, un magistrat de l'Audiència Nacional ha dit que es planteja reunir les diferents causes en una de sola sota la mateixa acusació de terrorisme. Terrorisme! Definitivament, hi ha una part de la magistratura —emparada i empena per l'Estat i el famós "A por ellos" del rei Felip del 3-O— que s'ha begut l'enteniment i que sembla no tenir aturador a l'hora de reprimir l'independentisme català.

Una repressió que ahir va tenir un nou i greu exponent en el judici per desobediència al president de la Generalitat, Quim Torra, però que no serà ni el primer ni l'últim en els propers mesos. Passin llista un moment i veuran que és ben llarga i abraça la mesa del Parlament, alts càrrecs del govern, la cúpula policial, molts alcaldes i un munt d'activistes d'arreu del país. Amb aquest panorama, que no decaurà perquè un cop engegada la maquinària judicial no s'atura així com així i menys amb una magistratura molt conservadora com l'actual, es fa molt difícil poder negociar cap abstenció en la investidura a Pedro Sánchez, malgrat els cants de sirena del PSOE i dels comuns.

Espanya fa anys que actua igual com ara ho fa amb Catalunya. Queda ben patent en *Egmont*, del gran Goethe, que recentment han editat La Campana i Curbet Edicions. La de La Campana inclou un pròleg del president Carles Puigdemont que defineix *Egmont*, sobre la brutal repressió espanyola a Flan-des del segle XVI, com "un relat que es pot llegir amb els ulls d'avui sense que calguin explicacions complementàries per entendre'l perfectament". Un poder espanyol trampós i intolerant, diu Goethe. Doncs ben igual.

Tribuna Confessions

David Bueno i Torrens. Director de la càtedra de neuroeducació UB-EDU1ST

A finals de setmana farà dos mesos dels primers empresonaments dels CDR. Un dels temes controvertits de l'afer fa referència a la manera com es van obtenir les suposades confessions. Sense entrar en consideracions legals, que desconec, ni polítiques —malgrat que tinc les idees molt clares—, m'agradaria aportar una visió des de la neurociència de la poca fiabilitat que poden merèixer les confessions obtingudes de determinades maneres, que fins i tot poden fer que els encausats s'acabin creient un relat que els és aliè.

DIVERSOS ESTUDIS han demostrat que les confessions obtingudes durant un interrogatori, sens dubte tens i estressant, són molt menys fiables que les fetes en un ambient raonablement relaxat. En aquest sentit, és ben sabut que a vegades els interrogatoris duren molta estona, sovint en hores en què normalment els interrogats estarien dormint o descansant. Un treball publicat el 2016 va demostrar que la falta de son afavoreix que les persones interrogades obviïn els fets objectius per satisfer les demandes dels

interrogadors, la qual cosa provoca moltes confessions falses. L'estrès hi té un paper molt destacat. Aquest estat fisiològic, que es relaciona amb sensacions d'amença, interfereix el funcionament de la zona executiva del cervell, que inclou el raciocini, la planificació i també, molt important en aquest tema, el control de la impulsivitat i la gestió conscient dels records. Tot plegat propicia que hom acabi assumint com a propi el relat d'un succés o d'unes intencions que no s'han viscut ni pensat mai, com una estratègia inconscient de desfer-se del motiu que genera l'amença.

“Cal ser molt prudent amb les confessions obtingudes sota la pressió que generen els interrogatoris

LA SITUACIÓ, però, pot ser encara més greu, perquè també s'ha demostrat que, si es manipula el procés de consolidació de la memòria a través novament de l'estrès, combinat amb la urgència d'escapolir-se d'una situació angoixant i no desitjada, és perfectament possible aconseguir que una persona *recordi* haver comès una acció en la qual no ha estat mai implicada, o haver tingut un pensament que mai ha creuat la seva ment. Simplement, dins el cervell les diferents memòries es combinen i s'hibriden. Si mentre s'està consolidant una memòria real es repeteixen consignes o històries no viscudes sota pressió, en què la gestió conscient dels records i la reflexivitat no funcionen correctament, és fàcil que acabin hibridant-se. Això fa que la persona implicada pugui acabar tenint dificultats serioses per discernir quins han estat els successos reals. Per això cal ser molt prudents amb les confessions obtingudes sota la pressió que generen els interrogatoris llargs o en hores intempestives, i la que prové de l'estrès i l'angoixa de veure o d'haver vist un munt de persones armades amb actituds clarament amenaçadores al teu voltant.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Carta a Isabel-Clara Simó

■ Benvolguda Sra. Isabel-Clara Simó,

M'adresco a vostè sense conèixer-la personalment, però amb tot l'afecte que he acumulat en llegir els seus llibres, articles i entrevistes a la premsa. La felicito de tot cor per la seva valentia, perquè mai s'ha mossegat la llengua, perquè sempre ha parlat clar i català. Quan tants personatges públics del món de la cultura callen o s'amaguen darrere l'ambigüitat, vostè sempre ha donat la cara i ha expressat sense embuts el que pensa, el que sent. La seva veu ens encoratja en aquests moments difícils que vivim a Catalunya.

Gràcies una i mil vegades per existir, per escriure, per opinar i sobretot per ésser una persona valenta, honesta i amb uns valors que avui trobem a faltar en tantes i tantes

persones que ens haurien de representar. Aprofito per felicitar-la també per tenir una filla com la Diana, l'altra no la conec però segur que és tan digna de la seva mare com ella. Vaig tenir el plaer de coincidir amb la Diana de manera puntual quan vaig viatjar a Nova York amb la meva neboda Roser. Elles es coneixien de l'època de l'institut, una amiga en comú les va presentar, i va tenir la generositat d'acompanyar-nos tot fent de guia durant la nostra estada a la ciutat on viu. En pocs minuts vam percebre —anàvem un grupet de cinc persones— els valors que segur ha après de la seva mare. Una abraçada,

PAULA CASAÑAS ESCARTÍN
Barcelona

Pompeu Fabra i Josep Miracle

■ A l'edició del propassat dia 14 apareix un article dedicat al mestre Fabra.

Com a participant de l'Any Fabra, al Centre de Normalització de Sants-Montjuïc, i de les passejades amb l'entitat Barcelona Camina, on realitzo una ruta sobre Josep Miracle i Sants, puc assegurar que Josep Miracle no va ser deixeble però sí corrector de les proves d'impremta de la 1a edició del Diccionari de la Llengua Catalana del mestre Fabra.

Per cert, fa anys vaig aconseguir que, en vida, el Sr. Miracle tingués una placa on havia nascut, al carrer de Santa Caterina de Sants.

JOSEP M. VILARRÚBIA-ESTRANY
Barcelona

Emoció, solidaritat i esport

■ M'encanta que es promogui la solidaritat i la salut a través de l'esport. Això és el que va passar el passat 17 de novembre a la cursa de la dona de Barcelona. Una iniciativa que

va reunir milers de persones per col·laborar en la investigació del càncer de mama. Dones majoritàriament, tot i que també alguns homes, d'edats molt diferents, van formar un ambient en el qual com a dona, esportista i amiga de pacients de càncer, em vaig sentir molt còmoda i emocionada. En particular em va entendre el missatge que portava una dona d'uns 70 anys a la samarreta: "Va per tu, Pepi. Sempre juntes." La cursa de Barcelona ha estat l'última de moltes amb la mateixa causa que s'han fet per Espanya aquest any. Des d'aquí vull donar les gràcies a les entitats organitzadores. Aquesta acció ha animat persones com la meva mare a portar una vida més saludable en la qual l'esport hi tingui cabuda. Tant de bo també tingui repercussió en la investigació per la cura del càncer de mama.

ANDREA MOTOS PIQUER
Barcelona